

Hoogst Eigen Persoon: zó expressief, zó intens dat je alleen maar betreurt dat het zo kort is. In een wilde volksdans, een soort dolgedraaide square-dance eindigt deze eigentijdse symfonie.

In Tubular Bells blijkt het mogelijk om in onze sophisticated zeventiger jaren een brok eigentijdse symfoniek te componeren van een frisse eerlijkheid, zonder ook maar de minste neiging om interessant of ingewikkeld te doen, om coûte que coûte 'nieuw' te willen wezen. Muziek, geschreven met kennelijk plezier in de klankweelde van een gewoon groot-bezet symfonie-orkest. Muziek, die de hedendaagse zo romantische jeugd (zijn we niet allemaal weer gek op Beethoven en Tsjaikowsky?) direct moet aanspreken. Muziek, die laat horen dat je behalve 'rammen' ook kunt zingen op een gitaar.

Geen wonder dat eerdere podium-uitvoeringen van Tubular Bells, eerst in de Queen Elizabeth Hall in London, en later in de (ook door het Residentie-Orkest te spelen) orkestversie van David Bedford in de Royal Albert Hall met het Royal Philharmonic Orchestra, een onmiddellijk succes waren. En de LP, natuurlijk!

P.W.S.

11, 12 juni, Den Haag Zuiderparktheater, 14.00 uur

Het Residentie-Orkest

Charles B. Axton _____ dirigent
Martine Bijl _____ vertelster en zangeres
Mel Culbertson _____ tuba

P. Tripp, G. Kleinsinger

Tubbie de Tuba

S. Prokofjev

Peter en de Wolf

Tubbie de Tuba, een Amerikaans orkest-verhaal van Paul Tripp en George Kleinsinger, is de amusante geschiedenis van die arme, sombere brombeer uit de orkestfamilie, de tuba: hij krijgt maar geen kans om, zoals de andere orkestinstrumenten, ook eens een leuk wijsje te spelen. Hij heeft alleen maar 'Hoempa-Hoempa' te blazen en wordt uitgejouwd door de venijnige violen. Droevig gestemd gaat hij een eindje wandelen en ontmoet een niet minder droevige brulkikker, naar wie ook niemand wil luisteren. Toch kent de brulkikker een leuk liedje en hij leert het Tubbie de Tuba.

De volgende dag wil Tubbie dat liedje aan de andere instrumenten laten horen; maar zij lachen hem uit. Alleen de Grote Dirigent Signore Pizzicato vindt het prachtig. Dan begrijpt het hele orkest tenslotte, dat ook zo'n raar instrument als de tuba mooi kan spelen en alle instrumenten spelen Tubbie's wijsje op hun eigen manier. Tubbie de Tuba is ineens de held van het orkest en hij speelde nog lang en gelukkig! Een raar maar waar verhaal over elkaar plagende muziekinstrumenten, waarin de Amerikaanse tuba-speler van het Residentie-Orkest, Mel Culbertson, de hoofdrol speelt.

Peter en de Wolf van de russische componist Prokofjev is het muzieksprookje over het dappere jongetje Peter (gespeeld door de strijkinstrumenten), de waggel-eend (de hobo), het eigenwijze vogeltje (de fluit), de sluipende kat (de klarinet), de knorrige opa (de fagot), de boze wolf (de hoorns) en de jagers met hun geweer—je schrikt je rot: de pauken! Een spannend verhaal dat je noot-voor-noot, toon-voor-toon kunt volgen in de orkestinstrumenten. Het orkest spreekt voor zichzelf!

'Het is tegenwoordig niet meer juist om muziek te schrijven voor een kleine kring van esthetische liefhebbers. In onze tijd zijn wij getuige van de hoogst belangrijke ontwikkeling, dat zeer brede kringen van ons volk in aanraking komen met serieuze muziek'. Dit is geen citaat van CRM-minister Van Doorn, maar van Prokofjev uit 1937.

P.W.S.

'Van alle stemmen uit het orkest vind ik de menselijke stem de onaangenaamste'.

(Uit: Peter en de Wolf)

Martine Bijl